

Benim Adım Osman

– Kankurt · 10 Ekim 2020

Benim adım Osman
Görenler tanımaz beni
Bilenler bilmez
Yuvası dağılmış, kimsesi gelmez
Tanısalar çok severler beni

Boyum bilmem belini bulur mu
Ellerim, ellerinin ayasını doldurur mu
Gökyüzü rengi gözlerim,
Nelere şahit oldu
Kendim çok küçük, yüreğim çok dolu

Babamı bilmem, adını duyarım ki
Batsın adı da sanı da derler ardından
Annem her şeyim oldu
Ne olduysa yüreğime yangın yakan,
Hem en güzel hem en kara o günde oldu
Görkemli oyuncaklar aldı diye babası
Kiminin parası kiminin duası,
Diyen Ayşe ablam boynuma düdüğü kondurdu
Gözleri gülen annem, ellerimden tuttu
Keşke ölseydim susuzluktan
Yolda susayacağım tuttu
Dedi annem bekle burada,
Korkarsan son nefes çal şu düdüğü
Anlarım, Osman diyor anne gel
Annem kayboldu gözden ama
Dönecek diye ben mutluydum
Birden gelin, damat, davullar
Ortalık kasıp kavruldu
Bir de silahlar duyuldu
Annem benim her şeyim,
Hemen son nefes çaldım düdüğü
Güzel annem bana doğru doğruldu
Ellerinde suyum, şekerlerim

Endişeli koşuyordu
Anlamadım, neden durdu
Ağızımda düdük, kollarımda yabancılar
Uzaklaştırılırken, çalışırdım düdüğü
Benim adım Osman, bilmem hikaye, masal
Getirip koydular, bir odaya
Her yer çocuk, her yer insan
Bir sessizlik oldu gece,
Çıkardım düdüğü, çıktım cama
Her yerde düdük sesleri,
Uyandı herkes baktı bana
Bilmem ne düşündüler,
Kızdılar belki bana

Benim adım Osman
Yatar , kalkar düdük çalarım
Bilmezler annemi çağırırım
Vermem düdüğüm ellere,
Çünkü annem daha gelmedi
Korkarsan son nefes çal düdüğü,
Duyduğum son tembihti
Gözümde yaş, ağızımda düdük
Haykırıyorum işte anne gel!

Benim adım Osman
Görenler tanımaz beni
Bilenler, bilmez
Yuvası dağılmış, kimsesi gelmez
Tanısalar
Tanısalar çok severler beni!

Büşra Kankurt